

N:o 27.

Kolmantena sunnuntaina Paastossa.

Evank. Luukk. 11: 14–28.

Jesus ajoi ulos perkeleen, joka oli mykkä; ja tapahtui, koska perkele oli ajettu ulos, niin mykkä puhui ja kansa ihmetteli. Mutta muutamat heistä sanoivat: hän ajaa ulos perkeleitä beelsebubin, perkeleitten päämiehen kautta. Mutta muut kiusasivat häntä, ja anoivat häneltä tunnustähteä taivaasta. Mutta että hän tiesi heidän ajatuksensa, sanoi hän heille: jokainen valtakunta, joka erkanee itseänsä vastaan, se tulee kylmille, ja huone lankee huoneen päälle. Jos myös saatana on erinnyt itseänsä vastaan, kuinka hänen valtakuntansa on seisovainen, että te sanotte minun perkeleitä beelsebubin kautta ajavan ulos? Mutta jos minä perkeleitä beelsebubin kautta ajan ulos, kenenkä kautta teidän poikanne niitä ajavat ulos? Sentähden heidän pitää oleman teidän tuomarinne. Mutta jos minä Jumalan sormella perkeleitä ajan ulos, niin tosin on Jumalan valtakunta teidän tykönnö tulle. Koska väkevä haarniskoitu hänen kotonsa varjelee, niin hänen omansa ovat rauhasa. Mutta koska häntä väkevämpi tulee, ja voittaa hänen, niin hän ottaa pois kaikki hänen sota-aseensa, joihin hän turvasi, ja jakaa hänen saaliinsa. Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan; ja joka ei minun kanssani kookoo, hän hajottaa. Koska rietas henki lähtee ihmisestä, niin hän vaeltaa karkeita paikkoja ja etsii lepoa; ja kuin ei hän löydä, niin hän sanoo: minä palajan minun huoneeseeni, josta minä läksin. Ja kuin hän tulee, löytää hän sen luudilla lakaistuksi ja kaunistetuksi. Silloin hän menee ja ottaa kanssansa seitsemän muuta itseänsä pahempata henkeä, ja kuin he sinne tulevat, asuvat he siellä; ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi, kuin ensimmäiset. Ja tapahtui, koska hän näitä sanoi, korotti yksi vaimo kansan seassa äänensä, ja sanoi: autuas on se kohtu, joka sinun kantanut on, ja ne nisät, joi-tas imit. Niin hän sanoi: ja tosin, autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja kätkevät sen.

Tämä on sängen ihana evankeliumi, josta saamme paljon ja monenkaltaista oppia, ja tässä on lähes kaikki kuvattuna, mitä Kristus, hänen valtakuntansa ja evankeliumi on, mitä se saa aikaan ja mitä kaikelle tälle maailmasa tapahtuu. Ja **ensiksi**, kuten kaikki evankeliumit tekevät, opettaa tämäkin meille **uskon ja rakkauden**, sillä se esittää meille Kristuksen suuressa rakkaudessaan vapahtajaksi ja auttajaksi kaikessa hädässä. Joka tämän uskoo, hän on autuas. Me näemme nimittäin tässä, ettei hänellä ole mitään tekemistä terveitten, vaan tuon kurjan, monen vaivan alai-

sen ihmisen kanssa. Hän oli sokea, kuten Matteus sanoo, mykkä ja riivattu, niinkuin Luukas tässä sanoo. Nyt ovat kaikki mykkät myöskin kuuroja, niin että kreikan kielessä ilmaistaan kuuroa ja mykkää samalla sanalla. Näin houkuttelee hän meitä luokseen, niin että kaiken hyvän odottaisimme itsellemme hänestä ja pakenisimme hänen turviinsa kaikessa hädässä. Toisaalta hän myöskin houkuttelee meitä osoittamaan toisille samaa rakkautta, jota hän osoittaa meille. Tämä on yhteinen ja kaikkein suloisin oppi tässä ja kaikissa evankeliumeissa vuoden läpeensä. Mutta tuo ihmisraukka ei ol-

lut tähän päässyt ilman sanaa, sillä ne, jotka hänet toivat Kristuksen tykö, olivat epäilemättä kuulleet puhuttavan sellaisesta Kristuksen rakkaudesta, jonka vaikutuksesta heissä oli herännyt uskallus häneen, joten siis tässä opimme, kunka usko, sanan kautta syntyy, josta toisessa paikassa on kylliksi puhuttu.

Toiseksi osoitetaan tässä, kuinka Kristuksen ja evankeliumin käypi maailmassa, nimitäin, että **sillä on kolmenlaisia kuulijoita**. Muutamat ihmettelevät sitä. Nämä ovat hurskaita ja oikeita kristittyjä, jotka niin suuresti sitä rakastavat, että ihan hämmästyksiinsä joutuvat. Muutamat pilkkaavat sitä, niinkuin fariseukset ja oppineet, joita harmitti, etteivät hekin niin suuria voineet aikaan saada, ja jotka pelkäsivät, että kansa rupeisi Kristusta pitämään korkeammassa arvossa kuin heitä. Muutamat kiusaavat häntä ja tahtovat nähdä merkkejä, joita Kristuksen olisi pitänyt tehdä, kuten he arvelivat, heille huviksi, jossa taroituksessa Herodeskin merkkejä Kristukselta pyysi. Mutta hän vastaa kumpaisillekin, ensiksi pilkkaajille tässä evankeliumissa, sitten kiusaajille, nimittäin ettei tälle nurjalle sukukunnalle tule muuta merkkiä antaa kuin profeeta Joonan merkki, josta tänään ei lue-ta. Pilkkaajille vastaa hän ystävällisesti ja vastustaa heitä **viidellä tavalla**.

Ensiksi rehellisellä, järjellisellä syyllä päättäessään kahden vertauksen nojalla ettei toinen perkele voi toista perkelettä karkoittaa. Jos näin asia olisi, täytyisi perkeleitten olla keskenään eripuraisia, mutta silloin saatanan valtakunta ei voisi pysyä pystyssä. Onhan nimittäin luonnollista, että jos jossain valtakunnassa eripuraisuus vallitsee ja sen jäsenistä toinen rupeaa toistansa karkoittamaan, niin sitä vastaan ei tarvitse mihinkään sotaan ryhtyä, se kyllä itsestäänkin paljoa surkeammin häviää kuin sodan kautta. Samoin missä perhekunta on eripurainen keskenään, ei siinä-

kään mitään muuta hävitystä kaivata. Luonnon ja kokemuksen opettama pakana Salustiuskin sanoo: Suuret tavarat häviävät eripuraisuuden kautta, mutta sovinnossa pienetkin suurenevät. Jos nyt perkeleetkin olisivat niin sokeasti eripuraisia, että toinen toisen karkoittaisi, niin ei heidän valtakunnallaan olisi mitään merkitystä, ja meillä olisi suloinen rauha heidän puoleltaan.

Mitä osasivat nämä pilkkaajat sanoa näin selvään perusteluun? Heidän suunsa tukittiin, mutta kuitenkin pysyi heidän sydämensä niin paatuneena, etteivät tätä ollenkaan panneet mieleensä. Sillä paatunut sydän ei siitä välitä, vaikka totuus kuinkakin puhtaasti ja selkeästi sille esitettäisiin; kuitenkin saa tästä hurskas-ten usko vahvistusta, koska he näkevät uskon perustuksen oikeaksi ja hyväksi. Näiden tähden juuri täytyykin paatuneille vastata ja heiltä suu tukkia. Vaikka nämä eivät käännykkään eivätkä vaikene, on tästä kuitenkin se hyöty, että heidän paatunut hulluutensa tulee näkyviin, sillä mitä kauvemmin sitä mielettömämmin he puhuvat, niin että kouraankin tuntee, ettei heidän asiallaan ole hyvyyden eikä totuuden varjoakaan. Siitä Salomokin Sananlask. 26: 5 sanoo: **Vastaa tyhmää tyhmyytensä jälkeen, ettei hän näkyisi viisaaksi silmissänsä**, se on: vastaa hänen tyhmyyteensä, että hän joutuisi häpeään toisille esimerkiksi, etteivät häntä seuraisi ja tulisi petetyiksi, kuin olisi hän oikeassa. Jos taasen syytä ei ole, on parempi pysyä ääneti, kuten Salomo myöskin saman luvun 4 värssyssä sanoo: **Elä vastaa tyhmää hänen tyhmyytensä jälkeen, ettet myös sinä hänen kaltaiseksensa tulis**.

Eivät he myöskään voi tässä sanoa, että perkeleet muka näin teeskentelisivät eripuraisuutta ja väistyisivät toistaan toisen mieliksi ihmisiä petkuttaakseen. Nähdäänhän ilmeisesti, kuinka he ponnistelevat ja pinnistelevät vastaan, kirkuvat ja raivoavat, repelevät ja

karjuvat nähdessään ankaran pakon olevan lähteä ulos, niin että täytyy tunnustaa, kuinka he taistelevat Kristusta ja hänen henkeänsä vastaan ja ovat hänen kanssaan riidassa, jota he vastenmielisesti ja pakosta väistävät. Sentähden ei tämä muuta ole kuin ilmeistä pilkkaa ja valhetta josta he saadaan kiini ja joutuvat häpeään, koska he myrkyllisestä vihasta ja kateudesta omistavat Jumalan työt perkeleelle.

Me opimme tästä, ettei meidän tule ihmetellä, jos oppimme ja työmmme tehdään pilkanalaiseksi, ja jos paatuneet sydämet eivät huoli ravinnosta eivätkä tahdo kääntyä, vaikka he mitä selvimällä totuudella voitetaankin ja heiltä suu tukitaan. Siinä on kylläksi, että heidän paatunut hulluutensa meidän vastauksemme kautta käy hurskaille selväksi ja tunnetuksi ja tyhjäksi paljastetaan, niin etteivät he enään pääse kauniilla ulkomuodollaan hurskaita viettelemään. Menkööt sen jälkeen, minne tahtovat, he ovat saaneet tuomionsa; sanoo P. Paavali Tiit. 3: 11.

Toiseksi hän vastustaa heitä julkisella esimerkillä ja yhtäläiseen työhön vedoten sanoessaan: **Kenenkäs kautta teidän poikanne niitä ajavat ulos?** Aivan kuin sanoisi: Eikö tämä ole ilmeistä juonittelua? Juuri sitä te kiitätte omissa lapsissanne, mitä minussa kirootte. Koska teidän lapsenne sitä tekevät, on se hyvä, mutta jos minä samaa teen, niin sen pitää olla perkeleestä. Näin täytyykin maailmassa käydä: Mitä Kristus tekee, se on perkeleestä, vaan jos joku toinen sen tekee, niin kyllä se sitten on paikallaan. Samoin tekevät nykyäänkin meidän hirmuhaltiamme ja evankeliumin viholliset, jotka sitäkin meissä kiroot, jota he kuitenkin itse tekevät, tunnustavat ja opettavat. Heidän onkin pakko näin tehdä, jotta heidän tuomionsa nähtäisiin julki- sesti oikeaksi, kuinka he kaiken oikeuden mukaan ovat tulleet kirotuiksi.

Pojat, joiden Kristus tässä sanoo ajavan perkeleitä ulos, ovat minun luullakseni olleet joitakuuta henkien manaajia kansan seassa, sillä Jumala oli alusta alkaen lahjoittanut tälle kansalle monenlaisia hengellisiä lahjoja. Hän sanoo **teidän poikanne**, kuin sanoisi hän: Minä olen Jumalan Poika ja herjataan perkeleen lapseksi, vaikka kuitenkin teidän lapsenne ja teistä syntyneet tekevät aivan samaa, eikä heidän siltä tarvitse olla perkeleestä.

Sentähden pitää heidän oleman teidän tuomarinne, se on: minä vetoon heihin. Heidän täytyy todistaa, että te vääryydellä minua pilkkaatte ja saatatte itsenne kadotukseen. Jos kerran toinen perkele ei toista aja ulos, niin täytyy toisen voiman se tehdä, joka ei ole perkeleellinen eikä inhimillinen, vaan jumalallinen. Siitä seuraa: **Jos minä Jumalan sormella perkeleitä ajan ulos, niin tosin on Jumalan valtakunta teidän tykönne tullut.** Tällä Jumalan sormella käsittää Matteus 12: 28 itse Pyhää Henkeä, sillä hänen sanansa kuuluvat: **Jos minä ajan ulos perkeleitä Jumalan Hengellä, niin Jumalan valtakunta tuli teidän tykönne.** Sanalla sanoen, Kristus tarkoittaa: Jos Jumalan valtakunnan pitää teidän tykönne tulla, niin pitää perkele ajettaman ulos, sillä hänen valtakuntansa on Jumalan valtakuntaa vastaan, niinkuin teidän itse täytyy tunnustaa. Nyt ei ajeta perkelettä ulos perkeleellä, paljoa vähemmän ihmisellä tai ihmisvoimalla, vaan ainoastaan Jumalan hengen kautta ja voimalla.

Tästä seuraa: missä Jumalan sormi ei aja ulos perkelettä, siinä on vielä perkeleen valtakunta; missä taas perkeleen valtakunta on, siinä ei ole Jumalan valtakunta. Siis päätetään tässä järkähtämättömästi, että niin kauvan kuin Pyhä Henki ei tule meihin, olemme ei ainoastaan kelvottomat hyvään, vaan myöskin välttämättömästi perkeleen valtakunnassa. Mutta jos olemme tämän valtakunnassa, niin

emme voi mitään muuta tehdä, kuin mitä perkeleelle on mieluista. Muutoinhan ei tätä sopisi perkeleen valtakunnaksi sanoa, niinkuin P. Paavali Timoteukselle 2 Tim. 2: 26 sanoo: **Ihmiset ovat vangitut perkeleen pauloilla hänen tahtonsa jälkeen.** Kuinka kärsisi hän nyt omiensa ryhtyvän tekemään jotakin, joka olisi hänen valtakuntaansa vastaan eikä sille eduksi?

Oi tuota tärkeätä, hirmuista, suurta sanaa, että Kristus tässä omistaa perkeleelle sellaisen valtakunnan, jota ei voida ilman Jumalan Henkeä välttää, sekä ettei Jumalan valtakunta voi tulla, ellei perkeleen valtakunta karkoiteta meistä pois jumalallisella, taivaallisella väkivallalla!

Sen todistaa kyllä selvästi tämäkin kurja mies, joka ruumiillisesti oli perkeleen riivama. Sanoppas minulle, mitä saattoi hän ja kaikki maailman ihmiset tehdä, jotta hän olisi päässyt perkeleestä vapaaksi? Ei totisesti mitään. Hänen täytyi tehdä ja kärsiä, niinkuin hänen herransa perkele tahtoi, kunnes Kristus tuli jumalallisella voimallansa. Katsoppas nyt, jos hän ei ruumiillisesti voinut päästä perkeleestä erilleen, kuinka saattoi hän hengellisesti ja sielunsa puolesta oman voimansa avulla päästä hänestä irti? Onhan, näet, sielussyynä siihen, että ruumis rangaistukseksi riivataan, koska se on riivattu synnin kautta, ja synnistä on vaikeampi päästä erilleen kuin rangaistuksesta, sekä koska sielu aina on kovemmin riivattu kuin ruumis. Sen todistaa se, että perkele jättää riivatulle ruumiille sen luonnolliset voimat ja toimitukset, mutta sielulta riistää järjen, mielen, tajunnan, ymmärryksen ja kaikki voimat, kuten riivatuissa ihmisissä hyvästi nähdään.

Kolmanneksi kokemuksesta saadulla vertauksella nimittäin: **koska väkevä haarniskoittu hänen kotonsa varjelee, niin hänen omansa ovat rauhassa. Mutta koska**

häntä väkevämpi tulee ja voittaa hänen, niin hän ottaa pois kaikki hänen sotaaseensa, joihin hän turvasi ja jakaa hänen saaliinsa j. n. e. Tällä todistaa hän myöskin, ettei kukaan kuin Jumala yksinänsä voi perkelettä voittaa, sekä ettei myöskään kukaan voi kerskata voivansa omin voiminsa ajaa syntiä tai perkelettä ulos. Ja huomaappas, minkälaiseksi hän perkeleen kuvaa. Hän sanoo sitä väkeväksi jättiläiseksi, joka varjelee hovinsa ja huoneensa, se on: perkeleellä ei ole ainoastaan maailma hallussaan omana valtakuntanaan, vaan myöskin varjelee ja varustaa sitä, ettei sitä kukaan häneltä anastaisi. Hän pitääkin sitä hiljaa ja levollisesti vallassaan, niin että se tekee, mitä hän tahtoo.

Yhtä vähän kuin nyt perhekunta tai hovi voi nousta vastustamaan hirmuisäntää, yhtä vähän voi myöskin vapaa tahto ja inhimillinen voima nousta syntiä ja perkelettä vastustamaan, ei nimittäin ollenkaan. Ja samoin kuin jonkun väkevämmän täytyy huone valloittaa ja se hirmuhallitsijalta voittaa, samoin täytyy ihmisenkin tulla Kristuksen kautta lunastetuksi ja perkeleen vallasta päästetyksi. Me siis taasenkin näemme, ettei työmme ja vanhurskautemme vähääkään auta lunastukseemme, vaan ainoastaan Jumalan armo.

Neljänneksi suloisilla lauseilla ja opetuksilla, niinkuin: **Joka ei ole minun kanssani se on minua vastaan; ja joka ei minun kanssani kokoo, hän hajoittaa.** Perkele ei ole minun kanssani, sillä minähän ajan sen ulos, joten sen täytyy totisesti olla minua vastaan. Mutta tämä lause ei koske ainoastaan perkelettä, vaan myöskin pilkkaajia, jotka hän tällä lauseella tuomitsee ja kiroo, että ovat häntä vastaan, koska eivät ole hänen kanssaan.

Kristuksen kanssa oleminen on olla yhtä mieltä ja ajatusta Kristuksen kanssa, se on: uskoa Kristukseen, että hänen työnsä eikä meidän työmme meitä auttaa, sillä sitä Kristus te-

kee ja myös opettaa. Mutta **Kristuksen kanssa kokoaminen** on tehdä rakkaudessa hyvää ja rikastua hyvissä töissä. Ken nyt ei usko, hän on oman työnsä kautta itsensä tykönä, ei Kristuksen kanssa, vaan Kristusta vastaan, sillä hän kieltää Kristuksen pannaan turvansa töihin. Joka siis ei rakasta, hän ei Kristuksen kanssa kokoo, vaan tekee hukkatyötä, jonka kautta hän vaan tulee hullua hullummaksi ja poistuu uskosta yhä kauemmaksi.

Viidenneksi uhkauksella, että **viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset**. On sen vuoksi otettava vaari, ettei ainoastaan jätetä evankeliumia ja Kristusta pilkkaamatta, joka näin suuria töitä meissä saa aikaan ja ajaa meistä ulos perkeleen, vaan että se myöskin vakavalla mielellä ja pelvossa säilytetään, ettei meidänkin niin vain kävisi, että ennen oltuamme yhden perkeleen riivaamia joutuisimme sitten seitsemän pahemman valtaan. Sillä näin kävi Juutalaisten, jotka eivät koskaan ennen ole olleet niin pahuuteen vai-puneita, kuin saatuansa evankeliumia kuulla. Ja mekin olimme paavin vallassa ollessamme seitsemän kertaa, se on: monta kertaa, pakanoita pahempia, vaikka kannoimmekin kristityn nimeä, kuin ennen olimmekaan, kuten P. Pietari 2 Piet. 2: 20 sanoo: **Heille on viimeinen pahemmaksi tullut kuin ensimmäinen**. Ja jollemme nyt varaamme pidä, on meidän nyt tämän suuren valon saatuamme myöskin niin käyvä, että tulemme pahemmiksi kuin ennen olimme, sillä perkele ei nuku, ja meitä on kylliksi varoitettu.

Lopuksi, kun vaimo korottaa äänensä ja ylistää Kristusta sanoen: **Autuas on se koh-tu, joka sinun kantanut on, ja ne nisät, joi-tas imit**, ryhtyy hän vaimon lihallisen hartau-den johdosta puhumaan ja opettaa täten meille kaikille tämän evankeliumin pääsisällyk-sen, nimittäin, ettei meidän tule töllistellä py-hien töitä ja kunniaa, vaan pikemmin pysyä

kiinni Jumalan sanassa, kuulla ja kätkeä se. Eihän se meille mitään merkitse eikä meille siitä mitään apuakaan ole, kuinka pyhä ja ansiollinen tämän lapsen äiti on, eikä siitäkään, kuinka jalo lapsi ja kohdun hedelmä on, vaan siitä, mitä lapsi on edestämme tehnyt, kun hän vapahti meidät ilman omaa työtämme ja an-siotamme perkeleen vallasta. Tätä meille Ju-malan sana teroittaa, ja tätä meidän tulee lujal-la uskolla kuulla ja kätkeä. Näin tulemme me-kin autuaiksi, kuten tämä äiti ja hänen lapsen-sa. Vaikka tätä sanaa ja työtä pitää pilkatta-mankin, täytyy meidän sitä kärsiä ja lempeästi siihen vastata toisten parannuksen vuoksi, ku-ten P. Paavali opettaa.

Vertailuja eli hengellinen merkitys.

Tämä mykkä, kuuro, sokea riivattu ihmi-nen merkitsee kaikkia Aadamin lapsia, joita perkele lihan kautta perisyntynissä riivaa, niin että niiden täytyy olla hänen omiaan ja nou-dattaa hänen tahtoansa. Sentähden ovat he myöskin sokeita, se on: he eivät tunne Juma-laa. He ovat kuuroja, sillä he eivät kuulekkaan Jumalan sanaa, eivätkä ole sille kuuliaisia ja alamaisia. He ovat myöskin mykkiä, sillä he eivät ajattele, ylistä, puhu eivätkä saarnaa mi-tään Kristuksesta ja Jumalan armosta, mutta perkeleen opissa ja ihmismietelmissä he ovat kylläkin liukaskielisiä. Niissä he ovat myöskin sangen tarkkanäköisiä ja ovat toimissaan, mietteissään ja huvituksissaan paljoa älyk-käämpiä kuin valkeuden lapset. Tässä he kuu-levatkin kummallakin korvallaan ja hyväksy-vät kaikki, mikä lihaa ja verta kutkuttaa. Siis ovat kaikki meidän tekomme, puheemme ja menomme, sekä sielun että ruumiin puolesta, tykkänään perkeleestä, olkoon se sitten ulko-naisesti pyhää tai syntistä, ja meidän täytyy ai-noastaan Jumalan toimenpiteen kautta tulla siitä pelastetuksi. Perkele, näet, pitää meissä

valtakuntansa pystyssä, niin kauvan kuin emme Jumalata tunne, näe, kuule, seuraa, ylistä ja saarnaa. Tämä kaikki tapahtuu taasen Jumalan Hengen voimasta Jumalan sanassa, joka perkeleen ja hänen valtakuntansa ajaa ulos.

Perkeleitten päämiestä sanoivat juutalaiset **Beelzebub'iksi**. **Zebub** heprean kielessä merkitsee kärpänen, **baal** eli **beel** isäntää tai päällikköä, jommainen huoneenhaltia on. Tästä yhdistetty sana Beelzebub merkitsee siis esikärpänen eli pääkärpänen, tai arkipäiväisellä suomen kielellä kärpäskuningas tai suuri hörriäinen. He ovat näin ylenkatseellisen nimityksen antaneet saatanalle, kuin olisivat he aivan vapaita hänestä ja häneltä turvasa ja oikein hänen herrojaan. Näin tekevätkin kaikki suruttomat ja laiskat tekopyhät, jotka luulottelevat olevansa niin puhtaita ja pyhiä, että perkele muka on voimaton kärpäsräähkä heidän rinnallaan, jota voittaakseen he eivät ollenkaan tarvitse Kristuksen armoa eikä Jumalan sanaa. Sen ohessa he kuitenkin pitävät häntä kylläkin väkevänä toisiin nähden. Vieläpä senkin, mitä Jumalaa pelkääväiset opettavat ja tekevät, pitää olla perkeleestä ja pidettämän niin vähäpätöisenä asiana, kuin olisi se kärpäs-itikkojen tekoa. Mokomaa halveksimista osaakin perkele mielellään sietää, sillä silloin hän heidän sydämissään asustaa korkeammalla kuin oikea Jumala.

Se väkevä haarniskoittu, joka kotonsa varjelee, on perkele kuten sanottu. Hän oleskelee rauhassa ellei Jumalan sana ja sormi Kristuksen kautta nouse häntä vastaan. Silloin ihmiset menettelevät, kuten hän tahtoo, sillä ei tiedetä paremmasta, niinkuin tämä mykkä ja kuuro mies teki. Perkeleen aseet ja miekka, on lihalliset mietteet, opit ja asetukset, joilla hän omattunnot kietoo ja itseänsä suojelee.

Mutta kun tulee väkevämpi, se on: evankeliumi, niin on rauha lopussa, silloin hän hurjistuu ja raivostuu, ei tahdo tulla tuomituksi, paljastetuksi, rangaistuksi ja osoitetuksi. Silloin ajaa hän liikkeelle haarniskansa, nuo mahtavat, viisaat, rikkaat, pyhät ihmiset, jotka hän kaikki usuttaa Jumalan sanaa vastaan, kuten näemme evankelisten opettajain vainoomisesta. Tällaista raivokasta vainoa merkitsee se, että perkele niin vastenmielisesti lähtee ulos ja reutoilee riivatun koko ruumiissa. Samoin kuin, näet, hän menettelee yhden ruumiin jäsenten kanssa, kun on pakko ulos lähteä, samoin menettelee hän myöskin koko maailmassa, kun hänen täytyy evankeliumia väistyä, jolloin hän nostattaa kaikki voimansa. Mutta siitä ei ole apua, hänen täytyy poistua.

Sillä väkevämpi, se on: Kristus, tulee ja voittaa hänen ja ottaa pois kaikki hänen sota-aseensa, se on: hän kääntää muutamat noista vainoojista, joten hän heikontaa hänet ja vahvistaa oman valtakuntansa. Hän jakaa myös hänen saaliinsa, se on: hän käyttää kääntyneitä monenlaiseen tehtävään, armoon ja työhön kristikunnassa, josta Paavali Room. 12 luvussa kirjoittaa. Hän on myöskin kartanolla tai esihuoneessa, sillä perkeleen valtakunta on ulkonaista loistoa, viisauden, pyhyiden ja väkevyyden kiiltoa. Mutta kun evankeliumi käy sen kimppuun, niin tulee näkyviin, että se on pelkkää hulluutta, syntiä ja heikkoutta.

Että perkele uloslähdettyään vaeltaa karkeita paikkoja ja etsii lepoa, se merkitsee, kuten sanotaan, ettei perkele vietä joutopäivää eikä nukuskele, vaan tavoittelee uudelleen ihmisiä kynsiinsä. Karkeilla paikoilla ei tarkoiteta jumalattomia sydämiä, sillä niissä lepäilee ja asuskelee hän mahtavan hirmuvaltiaan tavoin, kuten tässä evankeliumissa sanotaan, vaan tämmöisiä karkeita ja autioita paikkoja on maassa siellä ja täällä, missä ihmisiä

ei asu, niinkuin metsiä ja erämaita. Niihin pakenee hän vihaa ja kiukkua täynnä, kun on ajettu ulos. Samoin tapasi Kristus perkeleen korvessa. Nyt ei ole Juudaan maassa paljon vesiä, jonka vuoksi hän tässä sanoo korpea karkeaksi erämaaksi. Mutta muissakin, niinkuin meidänkin korpimaissamme, jotka ovat vesirikkaita, asuu myöskin perkeleitä vesissä ja lammissa, joihin he joskus hukuttavat niissä uivia tai niillä kulkevia ihmisiä. Vielä löytyy muutamain paikoin Vetehisiä, jotka houkuttelevat lapsia veteen ja hukuttavat niitä; nämä ovat kaikki perkeleitä.

Mutta että **hän tulee takaisin ja löytää huoneen luudilla lakaistuksi ja kaunistetuksi** (P. Matteus lisää vielä **tyhjäksi**) se merkitsee, että ihminen on pyhitetty ja kaunistettu ihanilla Hengen lahjoilla, niin että paha henki hyvästi huomaa ei voivansa siellä enään mitään saada aikaan vanhoilla entisillä juonillaan, sillä hän jo tunnetaan. Kun esimerkiksi epäjumalisuus pakanain keskuudessa oli karkoitettu, ei hän sillä enään maailmaa ahdistanut. Mutta mitä hän sitten tekee? Hän ryhtyy toiseen temppuun; hän menee ja ottaa seitsemän pahempaa henkeä mukaansa, astuu näin sisälle ja asuu siellä, niin että viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset.

Samoin on hän meillekin tehnyt. Kun Kristus tuli maailmassa tunnetuksi ja perkeleen entinen valtakunta jumalisuuksineen hävitettiin, silloin ryhtyi hän toiseen keinoon ja kävi kimppuumme vääräuskoisuudella, kunnes sai paavinvallan pystyyn ja perustetuksi. Silloin joutui Kristus kokonaan unohduksiin, ja näin syntyi sitten entistäänkin pahempia pakanoita Kristuksen nimen varjossa, kuten nyt silmillämme näemme. Samoin on juutalaistenkin käynyt Jerusalemin hävityksen jälkeen ja kreikkalaisille Turkin vallan alla. Näin on myöskin käyvä kaikille, jotka Jumalan sanaa kuulevat ja kuitenkin pysyvät suruttomina ja välinpitämättöminä, kuten P. Matteus 12: 44 sanoo: **Hän löysi huoneen tyhjäksi** ja 13: 25: **Ihmisten maatessa tuli vihollinen ja kylvi ohdakkeita nisuin sekaan ja meni pois.** Senthäden on meille tarpeellista valvoa, jota apostolit kaikin paikoin teroittavat, erittäin P. Pietari 1 Piet. 5: 8 sanoessaan: **Olkaat raittiit, valvokaat; sillä teidän vihollisenne perkele käy ympäri, niinkuin kiljuva jalopeura, ja etsii kenen hän nielisi.** Missä hän nimittäin saa uskon kukistetuksi, sinne tuopi hän helposti kaikki entiset synnit takaisin. Amen.